

גנזי המלך

ארבע כנסות

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת

275

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו"

חובת החסד בשלמות

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

דהוית טרידא, אמינא לא אצערך. א"ל:
"יהא רעוא דלא תמות".

כוחות אלה הם למעלה מהשגותינו ואינם אלא כוחות רוחניים כבירים למעלה מכל מושג גשמי. והנה כמה היה ראוי נח לקבל שכר ושלטון על כל ברואי העולם בשכר פעולותיו אלה? נבוכדנצר בשכר ארבע פסיעות שרץ לכבודו של מקום, זכה למלכות בכיפה על כל דרי עולם ולהטיל אימה על כל הבריאה, עד שבמשך כל ימיו לא נמצא שחוק בפי כל בריה (סנהדרין' צו). ואם בשכר ד' פסיעות כך?! לאיזה כבוד ושלטון היה ראוי נח לזכות בשביל זה שהתהלך כל ימיו לפני האלקים? ובשכר הצער הנורא והטרחה הרבה שסבל בתיבה במשך שנה שלמה לשם קיום רצונו של מקום.

מופלא הדבר שלאחר כל עבודתו וטרחתו של נח, אחר כל השבח הזה לא נוקה מעונשו. כפי שאומרים חז"ל (ב"ר ל): 'אמר רב הונא, משום ר"א בנו של רבי יוסי הגלילי: 'נח כשיצא מן התיבה הכישו ארי ושברו ולא היה כשר להקריב והקריב שם בנו תחתיו'. וחז"ל פירשו: למה נענש בעונש כה חמור גשמי ורוחני כאחד? 'פעם אחת שהה נח לזון את הארי, הכישו הארי ויצא צולע שנאמר: 'וישאָר אַךְ נַח' (בראשית' ז) 'אך' שלא היה שלם ולא היה כשר להקריב קרבן. והקריב שם בנו תחתיו. ועליו נאמר: 'הֲנָ צַדִּיק בְּאָרְצוֹ יִשְׁלָם' (משלי' יח). רב הונא בשם רבי יוסי אמר: 'יצא גונח וכוהה דם מן הצנה' (תנחומא' ט).

מכאן כמה דורשים מן האדם השתלמות לאין שיעור וכמה גדול כח ההרס של כל פגם קטן ואפילו אינו אלא בהפסקת

המשך בעמ' 2 <<<

ומאכלו שהורגל בו, בבחינת; 'ישמע חָקֶם וְיוֹסֵף לָקַח' (משלי' א). וכמה צער נצטער אותו צדיק להשלים מצותו זאת במלוא מובנה. חז"ל מוסיפים (תנחומא' נח' ב): 'וְלָקַח נִפְשׁוֹת חָקֶם' (משלי' יא) זה נח... ורבותינו אמרו: "אלא כל אחד וא' מכל מין ומין האכילם מה שלמד; הגמל תבן והחמור שעורים וכן כולם מה שלמד היה אוכל הוי; 'וְלָקַח נִפְשׁוֹת חָקֶם' יש בהמה שהיא אוכלת בשעה אחת ביום. ויש בשתיים. ויש בשלש. ויש בשליש הלילה. ויש באמצעו. ויש בקרות הגבר. אמרו רבותינו: "ב' חדש בתיבה לא ראה שינה, לא ביום ולא בלילה".

וכן אמרו חז"ל (סנהדרין' קח): 'אמר לו אליעזר לשם: "כתיב: 'לְמִשְׁפַּחְתֵּיהֶם יֵצְאוּ מִן הַתֵּבָה' (בראשית' ח). אתון היכן הוויתון? א"ל: "צער גדול היה לנו בתיבה; בריה שדרכה לאכול ביום האכלנוה ביום, בלילה האכלנוה בלילה. האי זקיתא לא הוה ידע אבא מה אכלה? יומא חד הוה יתיב וקא פאלי רמונא, נפל תולעתא מיניה, אכלה. מיכן ואילך הוה גביל לה חזרא, כי מיתלע, אכלה. אורשינא (מין עוף הנקרא חול) אשכחיניה אבא דגני בספנא דתיבותא, א"ל: 'לא בעית מזוני? א"ל: 'חזיתוך

תיאור זה מורה על מדרגה גדולה שהיתה לנח, כל צעד ושעל כל פסיעה ופסיעה התהלך נח את ה' ולא הסיח דעתו אף רגע כי לפני האלקים הוא עומד. בכל מעשה ובכל תנועה ובשכבו ובקומו בשבתו ובלכתו, בדיבורו ובמחשבתו שוה ה' לנגד עיניו כמ"ש: "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהילים' טז). בגלל זה נאמר עליו: "צדיק תמים היה בדרתיו".

במעלותיו אלה ראו חז"ל את תולדותיו של נח. וזו לשונם: "אלה תולדת נח נח" אתמהא! לא היה צריך קרא למימר אלא: "אלה תולדת נח, שם...?" אלא ניחא לו, ניחא לעולם. ניחא לאבות, ניחא לבנים. ניחא לעליונים, ניחא לתחתונים. ניחא בעולם הזה, ניחא לעולם הבא. ו"אלה תולדת נח" הדא הוא דכתיב: "פרי צדיק עץ חיים" (משלי' יא). מה הן פירותיו של צדיק? מצוות ומעשים טובים' (בר"ר ל).

נח הלך והשתלם בעבודת ה' ועלה במדות הטוב והחסד מעלה מעלה, עד שעמד כביכול במקומו של הקב"ה, זן ופרנס כל ברואי עולם אשר אתו בתיבה י"ב חדשים שלמים, כלכל את כל אחד בעתו ובמקומו ומנע מהם כל טרחה וצער; את שדרכו לאכול ביום האכילו ביום, את שדרכו בלילה האכילו בלילה והשביע את רצונו של כל בריה בבחינת; 'כָּלֶם אֱלֵיהֶ יִשְׁבְּרוּן לַתֵּת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ' (תהילים' קד).

ואף כי לא נצטוה אלא 'לְהִתִּית אֶתְךָ' והיה יכול לצאת ידי חובתו בזימון פרנסתם והכנסת מזונם בתיבה ודיו, אבל הוא השכיל והבין לקיים את הציווי 'לְהִתִּית אֶתְךָ' בשלמותו, עד שטרח לפניו בכל כחו כל י"ב חדשים, כדרך שהקב"ה זן ומפרנס לכל אחד ואחד בעתו ובזמנו

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

המשך מעמ' 1 >>>

העליה במעלת השלמות, עד שמביא לירי עונשין איומים ונוראים, הרי נח שהתורה העידה עליו שהתהלך את האלקים והתעלה בדרכיו של הקב"ה, זן ופרנס כל הבריות הנמצאות בעולם שהיו אתו כתיבה, בזמנם ובעתם תוך צער ויסורי גיהנם ממש, עד שנאמר עליו: "פְּרִי צְדִיק עֵץ חַיִּים וְלֶקַח נִפְשׁוֹת חַסִּים".

בכל זאת על שאיחר פעם בי"ב חודש את מזונותיו של הארי שלא נתן לו טרפו בזמנו, עקב טרדתו הגדולה ותוך סבלו המר שהיה גונח ושותת דם מפני הצינה, נענש בעונש כזה בגופו ונעשה צולע. ונוטל ממנו השלטון והאימה מעל הבריות עד שהכישו הארי. וגם לקה במובן הרוחני, שבגלל זה נפסל להקרבת קרבנות לפני הקב"ה.

איתא בחז"ל (בר"ר ל'): "נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלקים התהלך נח" אבל אצל אברהם כתיב: "התהלך לפני והיה תמים" משל לשר שהיו לו שני בנים; א' גדול וא' קטן. אמר לקטן: "הלך עמי" ואמר לגדול: "בא והלך לפני". כך אברהם שהיה כחו יפה: "התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז). אבל נח שהיה כחו רע: "את האלקים התהלך נח". עוד מוסיפים חז"ל ('תנחומא' ה): "'את האלקים התהלך נח" שהיה הקב"ה סומכו שלא ישתקע במעשה דור המבול, משל

למלך שהיה לו בן והיה הולך בשליחות אביו, והיה לפניו דרך משוקע בטיט והיה המלך סומכו שלא ישקע בטיט, אבל אברהם כתוב בו: "התהלך לפני", "האלקים אשר התהלכו אבתי לפניו" (בראשית מח) שהיו מקדימים והולכים לפניו לעשות רצונו.

הרי לפנינו שאחרי כל אותם המעשים הנפלאים והכוחות העצומים שראינו בנח, בהליכתו בדרכיו של הקב"ה לעשות חסד עם כל העולם כולו לזונם ולפרנסם ולכלכלם ומשום כך נאמר עליו השבח הגדול "את האלקים התהלך נח", בכ"ז יש במעלה גדולה זו עוד תביעה, כי רק "את האלקים התהלך נח" ולא לפני האלקים, כוחו היה רע והיה צריך סעד, כי למעלות הרוחניות אין קץ וסוף. והאדם נתבע לעלות ולעלות תמיד בלא הפסק כלל. ולא עוד אלא שמכיון שלא הגיע למעלתו של אברהם אבינו ולא היה כחו יפה כמוהו להתהלך לפני הקב"ה, כבר היה צריך סעד שלא ישתקע גם הוא במעשה דור המבול.

עוד מצינו בחז"ל ('זהר' ז'ירא' קו.): 'אמר רב יהודה: "מאן חמי אבא דרחמנותא כאברהם, תא חזי בנח כתיב: "ויאמר אלקים לנח קץ כל בשר בא לפני... עשה לך תבת עצי גפר" ('בראשית' ו). ואישתיק ולא בעי רחמי! אבל אברהם

בשעתא דאמר ליה קב"ה: "ועקת סדם ועמרה כי רפה... ארדה נא ואראה" (שם יח). מיד כתיב: "ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע". ולא עוד אלא בגלל שנח לא התפלל על דורו מיחסים לו את כל המבול, וכמ"ש חז"ל: שלפיכך נקרא המבול: "מי נח" ('ישעיה' נד). משום שלא התפלל על דורו ('זוהר' נח' ג).

כפי שמספרים חז"ל: התקין נח את התיבה ק"כ שנה בפרהסיא והוכיח לאנשי דורו כי עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם כדי שיחזרו בתשובה (בר"ר ל). אבל הוא נתבע על אשר לא מסר נפשו עליהם בתפלה, כמו שעשה אברהם אבינו בהתפללו על אנשי סדם, נתבע כה קשות ונחרת עליו בתורה לעולמי עד "מי נח"! כאילו הוא שהביא את המבול על בני דורו והשחית והשמיד את כל העולם. וכל זה מפני שלא התפלל עליהם.

הוא אשר אמרנו עד כמה חובת אדם לעלות במעלות הרוחניות בתמידות ללא הפסק והיסח הדעת כל שהוא. וחסרון מעלה בשלמות לא זו בלבד שנתבע האדם על אשר לא הגיע לכך, אלא רואים אותו כאילו הוא פועל רע בידיים. עם קצה מעלותיהם העליונות, יש עוד מקום לדרוש התעלות יותר לאין סוף ושיעור. (אור הצפון' ח"א עמ' טט) ■

לקראת הסוף...

בס"ד

עם הרב **אמנון יצחק שליט"א**

מתנ"ס גבע התאנה 6

ביום ראשון ז' חשוון 25/10/09

כניסה 15 ש"ח

השערים יפתחו ב-20:30

גבעת זאב

מתנ"ס לב העיר מרכז הקסמים 10

ביום שלישי ט' חשוון 27/10/09

כניסה 15 ש"ח

השערים יפתחו ב-20:30

ראש העין

ההרצאות מאובטחות

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

וב'שופר ניוזטל' 054-4007779

הלכה

הלכות הזכרת גשמים בתפילה

ההלכות שלפנינו מבוססות עפ"י השו"ע וה'משנה ברורה'

הקב"ה קודם ששואל על צרכיו. (קיד"ה ו סכ"ח סל"ג).

7. אם מסתפק אם הזכיר **מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם**, עד שלשים יום מזמן שמתחילין להזכירו, הרי זה בחזקת שלא הזכיר. ולאחר מכן הרי זה בחזקת שהזכיר. ואם אמר תשעים פעם ברציפות **אֲתָה גְבוּר' עד מוֹרִיד הַגֶּשֶׁם**, הרי זה הרגיל את עצמו לדבר ומכאן ואילך אם יסתפק הרי הוא בחזקת שהזכיר. (קיד ח ט).

8. מי שהיה ברור לו שבאמצע תפילתו עמד להזכיר את הגשם כדין ואחר זמן נפל ספק בלבו אם אכן הזכיר, אם נפל לו הספק מיד אחר התפילה, דינו כנ"ל. ואם נפל לו הספק לאחר מכן, יש לתלות שהזכיר כדין כיון שעמד לעשות כן בתחילת תפילתו. (קיד סל"ח). ■

1. יסיים ויאמר: **לְמַדְנֵי חֲקִיָּה**, ולאחר מכן יזכיר: **מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם... וְנֹאֲמָן אֲתָה לְהַחֲיֹת מֵתִים** וכו'. (קיד סל"ב ועי' ביאור"ל).

2. אם נזכר לאחר שסיים את הברכה ואמר: **מְחִיָּה הַמֵּתִים**, יזכיר מיד בתוך כדי דיבור **מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם** בלא חתימה, ויתחיל ברכת **אֲתָה קְדוּשׁ'**. (קיד ו ס"ל סל"א, ועי' היטב ביאור"ל ד"ה: **בלא חתימה**).

3. אם נזכר אחר שהתחיל ברכת **אֲתָה קְדוּשׁ'** ואפילו אמר רק תיבת אתה בלבד וכן אם אמר תיבת: **נְקַדְשׁ'** של קדושה) אם אמר: **מוֹרִיד הַטָּל** אינו צריך לחזור. ואם לא אמר **מוֹרִיד הַטָּל** צריך לחזור לתחילת תפילת העמידה, כיון שג' הברכות הראשונות נחשבות כברכה אחת, כיון שענינם להסדיר שבח לפני

1. מתפילת מוסף של שמיני עצרת, מתחילים להזכיר: **מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם** בתפילה. ותיקנו חכמים להזכיר זאת בברכה שניה, שהיא ברכת תחית המתים, לפי שהגשם הם חיים לעולם. (קיד א ס"א).

2. מי שלא הזכיר **מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם**, אם נזכר קודם סיום הברכה, כלומר: שלא אמר עדין: **בְּרוּךְ אַתָּה ה' יְיָנוּ וְיִזְכֶּר אֶת הַגֶּשֶׁם בְּמָקוֹם שֶׁנִּזְכַּר וַיִּמְשִׁיךְ אֶת הַבְּרָכָה הַיְכָן שֶׁהוּא אוֹחוּ**. (קיד ו ביאור"ל ד"ה: **אין מחזירין**).

3. אם נזכר לאחר שאמר: **וְנֹאֲמָן אֲתָה לְהַחֲיֹת מֵתִים**, יזכיר: **מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם**, ויאמר שוב: **וְנֹאֲמָן אֲתָה לְהַחֲיֹת מֵתִים** כדי שתהא מעיין החתימה סמוך לחתימה. (קיד סכ"ט).

4. אם נזכר לאחר שהזכיר תיבת **ה'**

דברי אגדה

גם בספר 'כף החיים' התריע על כך וכתב: רוב חילולי שבת שנכשלים ההמונים בהם, הוא מחמת חסרון ידיעה כי אינם בקיאים בדיני שלשים ותשע מלאכות ובתולדותיהן ולא בדיני מוקצה ואיסור טלטול. והתנא אמר: **שגגת תלמוד**, ר"ל: שוגג הבא לאדם מחמת חסרון ידיעה **'עולה זדון'** ר"ל שהוא כמו מזיד. ■

בהלכות שבת כי הלכתא רבתא לשבתא ובקל יכול האדם להכשל בה ח"ו אפילו באיסור כרת וסקילה מחסרון ידיעה **'ושגגת תלמוד עולה זדון'** חס ושלום. ואין צריך לומר באיסורי דברי סופרים שרבו כמו רבו למעלה ובפרט באיסורי מוקצה דשכיחי טובא וחמורים דברי סופרים יותר מדברי תורה כמו שאמרו רבותינו ז"ל.

רבי יהונתן אייבשיץ בספרו 'ערוות דבש' כותב: ישים האדם על לבו ועיקר ללמוד 'שלחן ערוך' הלכות שבת ויזהר בו ושכרו הרבה מאד. ומי שלא למד הלכות שבת על בוריי פעמים ושלש "לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חילול שבת" הן דאורייתא, הן דרבנן. ו'בעל התניא' כתב באגרתו: יעסקו

הליכות עולם

שאלות מעשיות בהלכות שבת, לפי פסקי ה'משנה ברורה'

נערכו במסגרת מפעל 'הליכות עולם' ע"י הרה"ג רם כהן שליט"א

אין מותר לטלטלם, אלא כלאחר יד. שברים קטנים מותר לטלטלם בטלטול גמור. ומקור הדבר מבואר בשו"ע (שח יח): **'קוץ המונח ברה"ר מותר לטלטלו פחות פחות מד' אמות ובכרמלית מותר לטלטלו להדיא, דחיישינן שמא יזוקו בו רבים ובמקום חשש היזק הרבים לא אסרו חכמים מוקצה**. והוסיף על כך ה'משנה ברורה' (ע"ה) בשם ה'מגן אברהם': שאם היה הקוץ גדול אסור לטלטלו, כיון שבקל יכולים בני אדם לזוהר ממנו שלא יזוקו בו שהרי הוא דבר הנראה לעין. ומ"מ כתב בספר 'שלחן עצי שיטים': שבטלטול מן הצד מותר גם בזה. ■

לילך עם המוקצה משום כבוד הבריות'. ■ **שאלה מעשית**: שאלו העביר סמוך לשבת קערת זכוכית גדולה ובה עוגות לבית הכנסת, לצורך הקידוש שיערך שם למחרת, למרבה הצער נפלה הקערה מידו באמצע הדרך ונשברה, שאלו חשש שמא ינזקו בני אדם מהשברים הללו ולכך רצה לפנותם, אך בינתיים כבר נכנסה השבת, השברים לא היו ברשות הרבים, אלא בכרמלית שאין בהם איסור טלטול ברשות הרבים, אך שאלו מסתפק האם יש בזה איסור מוקצה או לא? ■ **תשובה**: שברים גדולים וניכרים,

■ **שאלה מעשית**: כשהגיע יחזקאל לבית הכנסת, שם לב כי שכח להסיר מחולצתו את העט שכתב בו חידושי תורה סמוך לשבת. והנה אם היה מנערו מבגדו היו רבים שמים לב לכך והיו נעשים לו בזיונות, האפשרות היחידה שעמדה בפניו להנצל מבושה, היא ע"י שימשיך ללכת עם העט עוד מעט למקום צדדי, אבל בכך הרי הוא מטלטלה בדרך טלטול, הוא שלח את חברו אל הרב שישאלנו כדת מה עליו לעשות? ■ **תשובה**: מותר הדבר, משום כבוד הבריות. כתב ה'משנה ברורה' (שח ב): **'אם רבים שם וגנאי לו לילך בלא מנעל, מותר להמשיך**

"זֵכֶר צַדִּיק לְבָרָכָה וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקַב"

מדוע אצל הצדיק מוזכר הלשון "זֵכֶר" ואצל הרשע "שֵׁם"?

פנינים לפרשה

"וְנַח מְצָא חֵן בְּעֵינֵי ה' " (ו ח)

בספר 'חרדים' (סו עה): 'אם רוצה אדם למצוא חן בעיני ה', לא יכעוס, שנאמר: **"וְנַח מְצָא חֵן בְּעֵינֵי ה' "** ולא פירשו למה, אלא בשמו - פירושו; שהיה נח ברבורו ובמעשיו והלוכו, כדאיתא במדרש הנעלם. לכן **"מְצָא חֵן"**. ח"ן ונ"ח - חד הוא'.

"נח איש צדיק" (ו ט)

פירש רש"י: 'הואיל והזכירו, סיפר שבחיו. שנאמר ב'משלי' (י ז): **"זֵכֶר צַדִּיק לְבָרָכָה"**. המזכיר שמו של הצדיק הרי הוא נזכר במעשיו הטובים, שהרי הם מהותו של הצדיק והם היוו את מרכז חייו, על כן הוא זוכרו ומברכו ומשבחו על מעשיו הטובים והצדיקים. מה שאין כן הרשע שהזכרון בו מעלה על הלב את מעשיו הרעים והמגונים המעוררים סלידה ממנו, גורם ששמו יתרקב וישתכח מן הלב, שאין בני האדם חפצים להזכירו, לפי שהם נבהלים מזכרון מעשיו שהותיר אחריו.

הגאון מוילנא עמד על שינוי הלשון המבואר בפסוק הנ"ל; מדוע אצל הצדיק מוזכר בפסוק הלשון **"זֵכֶר"** ואילו אצל הרשע מוזכר הלשון: **"שֵׁם"**? לכאורה היה לו לומר בשניהם לשון אחד; כגון: **"זֵכֶר צַדִּיק לְבָרָכָה וְזֵכֶר רְשָׁעִים יִרְקַב"**, או בשניהם לשון **"שֵׁם"** כגון: **"שֵׁם צַדִּיק לְבָרָכָה וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקַב"**, מדוע שינה הכתוב בין הצדיק לרשע בדבר זה?

אומר על כך הגאון מוילנא בפירושו ל'משלי': **"זֵכֶר"** הוא לשון זכרון. דהיינו: אפילו אחרי מות הצדיק שלא נשאר אלא זכרונו, הוא נשאר לברכה אצל בני האדם ואילו **"שֵׁם"** היינו: השם של הרשע בחייו. ושמו ירקב אפילו בחייו, שעוד בחיי חיותו של הרשע כבר מקללין אותו בני האדם ונרקב שמו בחייו. פירוש נוסף מופלא במינו הפלא

ופלא, מפרש הגר"א מוילנא: **"זֵכֶר"** רומז למצוות עשה. ואילו **"שֵׁם"** רומז למצוות לא תעשה. כמו שכתוב ב'שמות' (ג טו): **"זֶה שְׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זִכְרִי לְדֹר דֹּר"**. וכתב ה'זוהר' הקדוש: **"שְׁמִי"** בתוספת י"ה עולה למנין: **שס"ה** שהם **שס"ה** מצוות לא תעשה. ו**"זֵכֶר"** בתוספת ו"ה עולה למנין: **רמ"ח** שהם **רמ"ח** מצוות עשה.

מעשה יתבאר פשר הדבר היטב, דרך המשבח את הצדיק לשבחו במעשיו הטובים והחיוביים שעשה בחייו, היינו: מצוות העשה הרמוזות בתיבת **"זֵכֶר"**, על כן אמר הכתוב: **"זֵכֶר צַדִּיק לְבָרָכָה"**. ואילו דרך המגנה את הרשע לגנותו במעשיו האסורים שעשה ועבר על מצוות לא תעשה, על כן אמר הכתוב: **"וְשֵׁם רְשָׁעִים יִרְקַב"** היינו: במצוות לא תעשה הרמוזות בתיבת **"שֵׁם"**.

"איש צדיק תמים... את האלקים התהלך נח" (ו ט)

שלמה המלך ע"ה אמר ב'משלי' (כ): **"מִתְהַלֵּךְ בְּתוֹמוֹ צַדִּיק אֲשֶׁרֵי בָנָיו אַחֲרָיו"**. ביאר הגר"א מוילנא: שיש בכתוב הזה שלש דרגות: 1. **"מִתְהַלֵּךְ"** 2. **"בְּתוֹמוֹ"** 3. **"צַדִּיק"** ואלו גם המעלות המוזכרות בכתוב שלפנינו לענין נח, שהיה **"אִישׁ צַדִּיק"**, **"תָּמִים"**, **"אֶת הָאֱלֹקִים הִתְהַלֵּךְ"**. ועל זה אמר הכתוב: **"אֲשֶׁרֵי בָנָיו אַחֲרָיו"**, כלומר: מאשרין את בניו אחריו.

לפי זה ניתן לבאר היטב את הפסוק שלפנינו: **"אֶלֶּה תוֹלְדֹת נֹחַ"** ומפרש הכתוב: **"אִישׁ צַדִּיק תָּמִים"** וכו', כלומר: שתולדותיו אלו בניו אחריו מאשרין, לפי שהיה צדיק תמים והתהלך את האלקים, ופסוק זה הוא כהקדמה לשמות בניו האמורים בהמשך הפסוק, לומר ש**"אֲשֶׁרֵי בָנָיו אַחֲרָיו"** אחרי שאלו הם מעלותיו של אביהם.

"וְנֹחַ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֹתָהּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִמָּה אֶרֶךְ הַתְּבָה חֲמִשִּׁים אִמָּה רַחֲבָה וְשְׁלֹשִׁים אִמָּה קוֹמָתָה" (ו טו)

בתיקוני ה'זוהר' מאיר לנו צוהר

לתיבה, ואמנם שאין לנו עסק בנסתרות, אבל נעתיק בזה מדברי המלבי"ם איך שמביא את הזוה"ק: כתוב שלעתיד לבא ד' יפרס על העולם סוכת שלום. והנה תיבת סוכה מספרה צ"א (91) כמנין: שם הוי"ה (26) ואדנו"ת (65) יחד.

והנה שם הוי"ה מורה על שמהוה ומחדש את העולמות כולם. ושם **אדנות** מורה על השמירה וההשגחה עליהם. ובעת אשר יסכך שם הוי"ה על שם **אדנות** יצא מספר **שלום**! כיצד? כשתכפיל י' של שם הוי"ה עם א' של שם **אדנות** כלומר: האותיות הראשונות מב' השמות, יעלה בידך מנין: **עשרה**. וכשתכפיל ה' של שם הוי"ה עם ד' של שם **אדנות** כלומר: האותיות השניות של ב' השמות, יעלה בידך מנין: **עשרים**, והרי הם ביחד: **שלושים**. והם כנגד **שלושים** אמות שהיו קומתה של התיבה.

וכן כשתכפיל ו' של שם הוי"ה עם נ' של שם **אדנות** כלומר: האותיות השלישיות שבב' השמות, יעלה בידך מנין: **שלוש מאות**, וזה כנגד ג' מאות אורך התיבה.

וכן כשתכפיל אות ה' של שם הוי"ה עם האות י' של שם **אדנות** כלומר: האותיות האחרונות של ב' השמות, יעלה בידך מנין: **חמשים**, וזהו כנגד **"חמשים אמה"** רוחב התיבה.

ובסך הכל כל המנינים הללו יחד עולים: **שלוש מאות ושמונים**, שהם בגימטריא: **שלום** (376) עם ארבעת האותיות (380), כלומר: **שלוש מאות ושמונים** כמנין אמות התיבה וזו היא פריסת סוכת שלום שהעידו בנו חכמינו ז"ל שנזכה בה לעתיד לבא במהרה בימינו. אמן.

"עֲשֵׂה לָךְ תֵּבַת עֲצֵי גִפְרִי" (ו יד)

פירש רש"י: 'הרבה ריוח והצלחה לפניו ולמה הטריחו בכנין זה? כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה ושואלין אותו מה זאת לך? והוא אומר להם: "עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם! אולי ישוכו".'

והדבר מפליא כל מתבונן ישר, הלא **"מְלֶאכֶת הָאֶרֶץ חָמָס"** וכבר **"הִשְׁחִית כָּל**

"עלה זית טרף בפיה" (ח יא)

פירש רש"י: 'מדרש אגדה לשון מוון, לומר אמרה היונה לנח: 'יהיו מזונותי מרורין כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידי בשר ודם'.

והדבר מבהיל את המתבונן, עדיף שיהיו המזונות 'מרורין כזית', היינו: שאינם כריוח ואינם במידה מספקת כראוי, אלא בצמצום ובדוחק עד שהם משולין למרור והעיקר שיהיו בידי הקב"ה. ולא שיהיו 'מתוקין כדבש' היינו: כריוח ובמתיקות בצורה קבועה ומסודרת, בידי בשר ודם.

אנו מרוב גשמיותנו לא חושבים כך, אדם שאין לו פרנסה מסודרת וקבועה אצל מעביד נוח וקל, רואה את עצמו כמסכן איך שכל חדש הוא במתח ובחרדה, מה יהיה בסופו של החדש? מה יעשה עם חובותיו ועם המטלות שהציב לעצמו? ואין איש שם על לב, אמנם כן, אין פרנסתי מסודרת לי, אבל אני מוטל בידיו של הקב"ה, בידיו של אבינו שבשמים, בידיו של מלכנו מלך מלכי המלכים, לא השליכוני להתפרנס ע"י שלוחים בשר ודם, על כן אוסיף ליחל תמיד אליו יתברך: **"נאני קרבת אלקים לי טוב"** (תהילים' עג). ■

שלמה בהשפעתו ובהדרתו ובליווי האישי לאורך זמן. וכבר לימדונו חכמים ז"ל ש'כל המקום נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו קים עולם מלא' (משנה 'סנהדרין' ד). ומסוגל להציל בזה דורות שלמים שיעבדו את הי"ת ביראה ובטהרה בזכות מעשיו. וכי יוכל להפסיד זאת חלילה וחס!

שמענו מהגאון רבי יוסף רפפורט שליט"א שסח בפניו החזן הדגול ר' הרשטיק שליט"א שהוא עובר לפני העמוד בימים הנוראים בבית הכנסת ברמת אביב אשר בתל אביב וביום הכיפורים בשעת נעילה בית הכנסת מתמלא מפה לפה, עד שאפילו החלונות מלאים בהמון אנשים וכולם משתתפים בתפילה בדממה מתוחה, כשהשיא מגיע בשעת תפילת הנעילה בקבלת מלכות שמים. וכשמסיים אמירת ד' הוא האלקים שבע פעמים ומשתתק, הקהל מתחיל לשאוג עוד, עוד, עוד! כל כך גדול הצמאון המצוי בתוך תוכם של הרחוקים ביותר, שכשהנשמה מקבלת מעט קול של תחיה היא מתנערת ומשתוקקת למלאות את צמאונה עוד ועוד. ועלינו לקחת זאת לתשומת לבנו ולעמוד על חוב השעה הגדולה של עקבתא דמשיחא.

בְּשׂר אֶת דְּרָכֹו, עד שהגיעה אליהם בדין גזירת המבול להשחיתם להחריבם ולכלותם עד היסוד, אף על פי כן המשיך העולם להתנהג כטבעו של עולם בהשפעתו הברוכה של הבורא יתברך, עוד מאה ועשרים שנה!! למרות שבשנים הללו הם ממשיכים במעשיהם הנלוזים ומקלקלים את הבריאה כולה וכל כך למה? אולי יתעוררו וישובו! כדאי כל הטורה הזה לנח הצדיק לעסוק בבנין התיבה מאה ועשרים שנה שהם חלק נכבד מאד מימי חיו, בשביל המטרה הקדושה והגדולה אולי ישובו בתשובה, כי לא יחפוץ הקל **"בַּמּוֹת הַרְשָׁע פִּי אִם בְּשׂוֹב רָשָׁע מִדְּרָכֹו וְחַיָּה"** ('חזקאל' לג). וכל זה כדאי למרות הסיכוי הקלוש שאכן לא אירע בסופו של דבר, אולי, אולי ואולי בכל זאת, ישוב מאן דהו בתשובה.

מכאן עלינו ללמוד ולהשכיל על גדול חיובינו להשיב לב בנים לאביהם שבשמים, אם היתה כל הפעולה הקשה הזו של העבודה מאה ועשרים שנה כדאית אולי ישובו בתשובה, על אחת כמה וכמה החיוב מוטל על כל אחד ואחד בדורנו, בשעה שידיהם של תינוקות שנשבו מושטות לעזרה ולבתייהם פתוחים להבין ואזניהם כרויות לשמוע דבר ד' ובמעט מאמץ יכול כל אחד מאיתנו לקרב ולהציל כמה וכמה נפשות שישובו בתשובה

שו"ת חברותא

מה הזין להתפלל על גוי?

זרה מותר לרפאותו אפילו בחנם, אף על פי שאין לחוש לו משום איבה. ובספר 'דינא דחיי' עמד על מה שכתב הסמ"ג, שהרמב"ם היה רופא לישמעאלים במצרים מפני שהיה חושש לאיבה. והקשה על זה, שתפוק ליה שהישמעאלים אינם עובדי עבודה זרה. וכתב: שאפשר דקים ליה להסמ"ג שהישמעאלים במצרים היו עובדי עבודה זרה, ואינם כמו התוגרמים שבארצותינו שאינם עובדים עבודה זרה, שארץ מצרים מלאה גילולים. ע"ש. אך הרמב"ם ('מאכלות אסורות' יא ז) כתב: **'כל נכרי שאינו עובד עבודה זרה, כגון אלו הישמעאלים, יינן מותר בהנאה. וכן הורו כל הגאונים. אבל אותם שעובדים עבודה זרה, יינן אסור בהנאה.'** וכן פסק מרן ה'שלחן ערוך' ב'יורה דעה' (קכד ו). ומוכח שייך הישמעאלים מותר בהנאה, כיון שאינם עובדי עבודה זרה. ולפי זה הדבר ברור, שאם הוריו של הגר צדק ישמעאלים והם חולים, מותר להתפלל עליהם לרפואה שלימה, כיון **המשך בעמ' 6 <<<**

בדבר. וראיה לדבר, מהמעשה באלישע הנביא, שריפא את נעמן מצרעתו ועל ידי כך נעשה גר תושב (עיי' 'סנהדרין' צו:). וכל שכן בזמן הזה, שאנו בגלות, וצריכים אנו להם. ומה שכתב מרן ה'שלחן ערוך' (יו"ד קנח) שאין לרפאותם אפילו בשכר, אם לא במקום איבה, זהו לעובדי עבודה זרה ממש. אבל בזמן הזה, שהגויים אינם עובדי עבודה זרה, שפיר דמי ובפרט היכא דאיכא איבה, שצריך להתפלל ולברך. עד כאן עיקר דברי התשובה הנ"ל. וכך כתב ה'שלחן ערוך' 'יורה דעה' (קנח א): **'עובדי עבודת כוכבים מז' עממין... ואסור להצילם אם נטו למות... ואין לרפאותן אפילו בשכר, אם לא היכא דאיכא משום איבה.'**

וכתב הגאון בעל 'כנסת הגדולה' בספרו 'דינא דחיי' (לאוין מה, דף נא ע"ד), שנראה לו, שהרמב"ם שהיה רופא לישמעאלים בארץ מצרים, מפני שאין הישמעאלים עובדי עבודה זרה וכל שאינו עובד עבודה

שאלה: האם מותר ליהודי להתפלל לרפואת גוי השומר את שבע מצוות בני נח?

תשובה: כתב הגאון רבי יצחק עטייה, בספר 'רוב דגן' (בקונטרס 'אות לטובה' סימן מה) שנשאל: אם מותר להתפלל על גוי חולה שיתרפא, והשיב: שאם הוא בודעו ומכירו שהוא מחסידי אומות העולם ושומר שבע מצוות של בני נח, פשוט מאד שמותר לברכו ולהתפלל עליו שיתרפא. אבל, אם הוא מסופק בו ואינו מכיר במעשיו, יתפלל עליו שיחזור למוטב ויתרפא. וכמו שאמרו ב'ברכות' (י). במעשה של ברוריא: **"יתמו חטאים"** (תהילים' קד). **ולא חוטאים.'**

ועוד, כשם שמפרנסים עניי גוים עם עניי ישראל מפני דרכי שלום ('גיטין' נט:), כן יש להתיר להתפלל על גוים חולים שיתרפאו. ואפשר, דחיובא נמי איכא להתפלל עליהם מפני דרכי שלום. ומה גם, שאם תהיה שעת רצון ויתרפא, יהיה קידוש ה'

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

המשך מעמ' 5 >>>

שאינם עובדי עבודה זרה. וכן מתבאר ב'כסף משנה' (עכ"ם הלכה י ב).

ובשו"ת 'בית שערים' ('יורה דעה' רכט) כתב, שמותר להתפלל על חולים גוים שיחיו, על פי דברי ה'כסף משנה' (ריש פרק י מהלכות 'עבודה זרה'), שכל מי שאינו עובד עבודה זרה, מותר לרפאותו ולהצילו ממייתה. ונכריים בזמן הזה לאו עובדי עבודה זרה הם. ומכל שכן כאשר הם עצמם מבקשים מישראל להתפלל עליהם, שנראה בכך שהם מאמינים באלקי ישראל. והרי בן נח אינו מוזהר על השיתוף.

ועוד, שלדעת מהרש"ל מותר להצילם ממייתה, אלא שאינו מחוייב לעשות כן. ואפילו לדברי האוסרים להצילם, אין זה אלא איסור מדרבנן.

ועוד, שאפילו נאמר שאסור לרפאותם, מכל מקום להתפלל עבורם מותר, כי השם יתברך יודע כל מעשה אדם ומחשבותיו, ו'כל דו לא אניס ליה' ואם יודע הקב"ה שאין החולה הזה מקיים שבע מצוות, הרי הוא לא ישמע את תפלותינו עבור החולה הזה. ואם הוא יודע שהוא מקיימן, ותועיל תפלותינו עליו, הרי אז באמת מותר להצילו מרדת שחת.

ולכאורה יש להביא ראיה לזה ממה שהתפלל אברהם אבינו על אבימלך וכו'. אך יש לומר, שאין למדים מקודם מתן תורה. וגם מאלישע שריפא צרעת לנעמן אין ראיה, ששם עשה משום איבה. (ויותר נכון לומר שהנביא ידע שיוכל לרפאו ויהיה קידוש ה' בדבר, כמו שהיה כן בסופו של דבר, וכן נאמר ב'מלכים' (ב ד ח): 'יבא

נא אלי וידע כי יש נביא בישראל'.

אבל יש ראיה ממדרכי, שהציל את אחשוורוש מבגתו ותרש שזממו להמיתו, אלמא, שדוקא להצילו בידים אסור, אבל לסבב הצלתו מותר. והכא נמי להתפלל בערו שפיר דמי.

ולגבי תפילה עבור נצרי, כתב בשו"ת 'יחוה דעת' (ו ס): שעל אף שהנוצרים משתפים שם שמים ודבר אחר, בכל זאת יתכן שאין דינם כעובדי עבודה זרה, לפי מה שכתבו התוספות 'סנהדרין' (סג): שבני נח לא הוזהרו על השיתוף. וכן כתב הרא"ש שם. וכן פסק הרמ"א בהגה ב'אורח חיים' (קנו), שלא הוזהרו בני נח על השיתוף.

והן אמת שה'נודע ביהודה' תנינא ('יורה דעה' קמח) כתב: ומאי דמרגלא בפומיהו דאינשי שאין בני נח מוזהרים על השיתוף, טעות הוא בידם ויצא להם דבר זה ממה שכתב הרמ"א [או"ח קנו], אך אין הכוונה כן, אלא לומר, שכאשר הגוי נשבע בעבודה זרה עם שיתוף שם שמים ואינו אומר על העבודה זרה "אלי אתה", הוא אינו מוזהר על כך.

אולם ה'פתחי תשובה' 'יורה דעה' (קמז סק"ב) כתב, שאי אפשר לומר כן בדעת הרמ"א, כי מדברי הרמ"א ב'דרכי משה' 'יורה דעה' (קנא) מבואר להיפך. וכן בספר 'משנת חסידים' (בריית הלכות 'יסודי התורה') כתב, שהגאון רבי ישעיה ברלין האריך בזה בעוצם פלפולו ובקיאיותו והוכיח בראיות שבאמת אין בן נח מוזהר על השיתוף. וכן כתב הגאון יעב"ץ בספר 'מור וקציעה' (רכד), וכתב, שכל עבודה

זרה שלהם בזמן הזה אינה אלא שיתוף שם שמים ודבר אחר, וכמו שאמרו ב'מנחות' (ק): 'ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי...'

דקרו ליה לקב"ה אלקא דאלקיא'. ועיין ב'בית יוסף' 'יורה דעה' (סוף קמח), על מה שכתב ה'טור', שהרשב"ם בשם רש"י כתב, שבזמן הזה אין הגוים עובדי עבודה זרה, ומותר לשאת ולתת עמם בימי אידיהם, דלא אזלי ומודו. וכתב ה'בית יוסף': דהיינו: כדאמרינן ב'חולין' (יג): 'גוים שבחוץ לארץ לאו עובדי עבודה זרה הם, אלא מנהג אבותיהם בדיהם'.

וכן פסק מרן ב'שלחן ערוך' (יו"ד קמח יב), ש'בזמן הזה אין הגוים בקיאים בטיב אלילים, לפיכך מותר לשאת ולתת עמם ביום חגם' וכו'. ע"ש.

אלא שיש לדקדק מדברי מרן ויו"ד ריש קכג] שאסר סתם יינם בהנאה ושם 'יו"ד ימן קכד ו] פסק, שסתם יינם של 'שמעאלים' שאינם עובדי עבודה זרה מותר בהנאה. ומשמע שלדעתו שאר אומות חוץ מהישמעאלים עובדי עבודה זרה הם.

אך איך שיהיה יש לומר, שדוקא את רפואת הנוצרים, שעושה מעשה בידים, אין להתיר שלא במקום איבה, אבל להתפלל עליו לפני השם יתברך, אשר בידו נפש כל חי ואם אין הנכרי הזה ראוי לרפואה שלימה, הרי ה', הטוב בעיניו יעשה, לפיכך אין לאסור בזה כלל. וכל שכן אם הגוי עצמו מבקש שיתפללו עליו, שמזה נראה שיש לו אמונה בהשם יתברך שלא יפלא ממנו כל דבר, שמותר להתפלל עליו. ■

אראן "ותפול חנה" - כולל מודש ראובן
חולק - ראשון לציון

הנגו שמונים דודים לציון בנות"ת על

שבת נופש ופיוט

במלך "ינו קראטיק" הממוטר
בתאריך יל-ג' חשון תש"ו
מרוש "נך ק" 052/10-20-20 (מנויים)

התארגנות

הרב יצחק בן צבי שלי"ט תש"ס ואורח באתון
הנשיא רבי דוד שלמה שלי"ט נשיא זמירות ישראל

לשבת
לחול
ליום
ללילה

נוהרי חודים אחרונים

התארגנות
לשבת
לחול
ליום
ללילה

לפרטים נפתלי 054-7713702
אייל 052-550854

חדש ב'שופר'

ניתן להשיג ציציית ומטפחות ראש
עם הלוגו של 'שופר'

03-6777779

בין השעות 10:00-18:00

מרפאת שיניים

נוסד בשנת 1982

השתלות כתרים וכל
הטיפולים הנדרשים
הנחות לבני תורה

המבצעים ממשיכים במחירים מפתיעים

ר' רבי עקיבא 44 ב"ב פינת הרב קוק
03-5794757 ♦ **052-8448443**

חדש ב'שופר'

ניתן להטעין

נגני mp4 - I mp3

במחיר 4 ש"ח

להרצאה

פרטים ב'שופר'

03-6777779

בין השעות
10:00-18:00

האם המאלף יונה כדי לגנוב יהלום, חייב לשלם?

מאת הרה"ג אליהו סיאני שליט"א

אברהם יהלומן ותיק ועשיר מנהל את עסקיו במשרדי הבורסה בטוקיו הבחין יום אחד כי גנבו ממשרדו יהלומים יקרי ערך. אברהם רץ לעבר המצלמות שהציב מכבר כדי לזהות את הגנב והנה להפתעתו הגנבת הינה יונה מעופפת. **ראובן** גנב מקצועי ביותר אילף יונה והיה שולחה בכל יום למשרדו של אברהם, כדי להביא לו יהלום בפיה וכך התעשר בקלות. **שמעון** שנודע לו המעשה רץ מיד הביא את אקדחו וירה ביונה כשהיהלום בפיה בדרך חזור. היונה נפלה לחצרו של אדם אחר ששמו **לוי** הגר ליד הבורסה. **יהודה**, יהודי יקר מתהלך לתומו ברחוב, איך שראה את היונה נופלת, נכנס לחצר של לוי שלא ברשות ומיד לקח את היהלום וכמוכן שהודה לה'.

שזיכהו במציאה בקלות.

השאלה: למי שייך היהלום?

צדדי הספק:

לבעל המשרד - אברהם

צד א' אולי לא מגיע לבעל המשרד, כי היונה עפה עם היהלום וזה מצב של יאוש ואם כן הפסיד את היהלום. **צד ב' אולי כן מגיע לבעל המשרד,** מכיון שיש כאן אדם ששלח את היונה הוי יאוש שלא מועיל, כיון שהחפץ נמצא ברשות בעל היונה ולא הוי יאוש אחרי שזה ברשות של אדם אחר.

לבעל היונה - ראובן

צד א' אולי מגיע לבעל היונה, כי לבהמה יש דין שליחות וראובן ששלח הוא הגנב וכשיתפס ישלם כפל.

צד ב' אולי לא מגיע לבעל היונה, כי יש לו דין של שורו שהזיק ואינו נקרא גנב ואם כן אין לו שום קנינים.

ליורה - שמעון

צד א' אולי מגיע ליורה כיון שעל ידי היריה, היונה התרוממה והוי דומיא להגבהה וקנה את היהלום. **צד ב' אינו נקרא הגבהה ולא נקנה לו כלל.**

לבעל החצר - לוי

צד א', כשנופל חפץ לתוך חצר שלא מדעת בעל החצר, נקנה החפץ. **צד ב' לא נקנה החפץ.**

האדם שנכנס לחצר - יהודה

צד א' מגיע ליהודה כי הוא מוחזק ביהלום. **צד ב' לא מועיל מוחזקות בחצר** שאינה שלו ולא מגיע ליהודה.

התשובה לשאלה הנ"ל נתן בשעור ביום חמישי בשעה 20:30 בערב בלמוד עם חברותות בישיבות 'אהל יהודה' ניתן לצפות בשדרור חי באתר שופר www.shofar.net ההשתתפות בשעור בתאום מראש בלבד: 03-6777779 בקרוב יהיה ניתן לרכוש דיסקים של השעורים הקודמים.

המקדחות שהוחלפו

תקציר התשובה:

- כל המקבל חפץ חברו לשמוש נחשב שואל אף שסיבת השאלה היתה לטובת חברו. (שו"ת הרא"ש כלל צ"ג)
- אברהם ששאל את המקדחה, כיון שתמורת זה הבטיח ליצחק שישאיל לו את שלו אין דינו כשואל אלא כשוכר וכמו"כ יצחק נחשב כשוכר על המקדחה של אברהם כיון ששילם תמורת השמוש בכך שנתן לאברהם להשתמש בשלו. לפיכך אברהם פטור לשלם על המקדחה שהתקלקלה אצלו באונס.
- יצחק נחשב כשוכר על המקדחה ונחשב שואל על החלקים הנוספים שנתן לו אח"כ אברהם בלא שהתחייב קודם להשאילם וכן כשוכר על החלקים הנוספים שבקש ממנו לשמרם בלא להשתמש, שכיון שיחד עם זאת ניתנה לו רשות להשתמש בשאר החלקים שבמזודה שרצה להשתמש בהם, נחשבת השאלה כתשלום עבור השמירה. ולכן אין דינו כשומר חנם אלא כשוכר שחייב על גנבה.
- הדין הוא שכל שומר שבזמן קבלת החפץ לשמירתו, הבעלים עשה עבורו איזה שרות, אין השומר מתחייב כלל אם אירע דבר לחפץ.
- נחלקו הראשונים באומר: "השאיילני חפץ ואשמור לך על פרתך", אם יש את הפטור הנזכר באות ד'. לדעת רש"י חייב. ולדעת הרמב"ם והרא"ש פטור על החפץ שקבל לשמירה. ובטעם השיטה הפוטרת נאמרו ג' טעמים: בבית יוסף, בש"ק ובנתיבות המשפט (סי' ש"ה ס"ו).
- כאשר נתן לו את שני החפצים יחדיו, החפץ להשאלה והחפץ לשמירה ולא בזה אחר זה וכמו במקרה דנן שנתן לו הכל במזודה אחת, הדבר תלוי: לדעת הבית יוסף ונתיבות המשפט הוא פטור לשיטת הרמב"ם. ולדעת הש"ך במקרה זה חייב.
- לכן במקרה דנן, על המקדחה שנחשב עליה כשוכר ועל החלקים שקבל לשמירה הינו פטור מספק [שהרי לשיטת הנ"ל נחשב שעשה לו טובה בזמן ההפקדה בזה שהשאיל לו אז חנם את החלקים] ורק עבור החלקים ששאל להשתמש חייב לשלם. ואמנם יתכן שגם עליהם פטור, כיון שהשכרת המקדחה נחשבת שעושה לו שרות ופותר את ההשאלה.

נסיעה לקברות הצדיקים עם הרב אמנון יצחק

**זכאי
"חי כפליים"
40% הנחה!!!**

ביום שלישי ל' חשוון 17.11.09
יציאה בשעה 7:30 בדיוק מנקודות האיסוף

המסלול:

קבר רבי שמעון בר יוחאי זיע"א	11:00 מירון
קבר רבי יונתן בן עוזיאל זיע"א	12:00 עמוקא
ארוחת צהרים כיד המלך	14:00 מלון כינר
הרצאה של הרב אמנון יצחק שליט"א	15:30 מלון כינר
קבר רבי מאיר בעל הנס זיע"א	17:30 טבריה

הישיבה בהפרדה מלאה בלבד!

ההרשמה במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10, בני ברק
טל: 03-6777779

להרויח בגדול!

בתכנית:

'כח כפליים'

מלאו הוראת קבע

על סך \$28

ותקבלו חינם: 'גנזי המלך' גנזי המלך גנזי המלך גנזי המלך

CD's

טיולים

סעודה

סופ"ש

'שופר' מתתיהו 10 ב"ב 03-6777779